

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

רבינו חננאל

[illegible]

٢٦

אפילו נבנם ביום חוץ מחופתו מזהר. ואם נמנע דרך פניו משכנעם רוצו טמא אכל במיעוט לא דר' ארשיא דהכא אית ליה אפי' גבי טמא שוכנע למקדש ביאה במקצת לא שמה ביאה דכפ' כל הפסולין (ובזה דף נז: וסא) * פריך לעולם דאמר ביאה במקצת

שמה ביאה ועוד דלפי' עולא דלמור
שמה ביאה דוקא גבי מקדש דמפרש
התם משום דכתיב בכל קדש לא
מנוע ולא המקדש לא חצא מה נגישה
במקלם שמה נגישה ק"ל ביאה במקלם
שמה ביאה אכל גבי בית המנוגע
מורה דלא שמה ביאה דלא מזנין
השקיע הכחוש דאי לא חילא הכי
תקשה לעולא ממחנין דמס' דים
(פ"ג מ"ח) ומימי לה כפ"ג דחולין
(דף ג:) המנינים ידיו לבית המנוגע
ידיו תחלות דבר ר' עקיבא וחס"א
ידיו טעיות ודמיון נמכתב חולין
דכ"ע ביאה במקלם לא שמה ביאה
ובגוריה ידיו אטו גופו קמפילגי ומינה
כשנכנס רובו היה טמא דרובו ככולו
ומינה רובו דרך אמוריו טמא כשנכנס
רובו יהא טמא מנוגע דרובו ככולו
ומשנכנס כולו היה טמא מיד' דהוה
אכלים שצניצ ח"ל דלסן ק"ל לא היה
מילוק בין דרך ביאה לדרך אמוריו
ואמאי תמיז והבא אל הבית דמשמע
דרך ביאה וליכא למימר דליטערין
לומר דהכא טעון כינוס גנדים
כדכסה גנדי אכילת פסח דספרה
הוא דכסה' כננס דרך אמוריו טמא
אס' שמה כשיעור שהיה דטעון
כינוס גנדים דבכל ענין תמיז (ו) והבא
אל הבית) והאכל גנדי יכנס גנדי:
ד"ר ביאה אסרה תורה.
אע"ג דלמור כפ"ק דחולין
(דף י' וס') דליאה דרך אמוריו שמה
ביאה דקלמור כ"ג ביה"כ יסויה דכתיב
אל ביאה ותקן יס' וכל י' דרך
גיטתא היינו משום דדרך ללחץ ק"ל
תלמוד הנפטר מרבו דמפרש כפ'
ההוא לו (ויחא ג:) **ואין** אוב"י
שם קרשי קרשים. אפילו יש נקב
(לרעות ה') שם דרך פתח עורר דענין
שיראה פתח עורה נשעת אכילה
דלמור כפ' אהרן מקומן (והס' ד' ג:);
ואין שוחטים שם קרשים קלים.
* וה"ה דלחין אכולין גנדים
ועולות לא נתקדשו דלמור כפרק
כ"ד חולין (פסח דף פה: וס') אלא נקט
שחיתו משום דאכילה ענורה לא שייכא
בקרשים קלים: **וטמא** שנכנס
בד"ר גני' אה"כ פסח. חמיה אמאי

ידיעות הטומאה פרק שני שבועות

אלא אי אמת דוקא גמירי. שהה כדי השתחוויה חיוב ואפי' יא
לו בקצה במרוצה נחמתי בשהייתו: **היכי משכחם לה.** בלא כרת:
משכחם לה. בעבודה בלא שהיה שנטמא ויאל מיד בקצה ודרך
ישיאתו היה אוחז מולג בידו והכה בו באחד מן האזנים שעל

המערכה והפך מה שלמעלה למטה:
דרכי הנהגה דלמך ור שפך צנינרל.
עבודה היל שמקדש עיינו ויל כאן
עבודה בלה עשה: חייב מיש
משום והזר הקרב יומת (נמדבר יח):
הון מוטעמו. שהוא בולט להלן משאר
ההון: מכילס שבנים. שהיו בו
מתחלמו וול קרנא צנו והכא ויל
הבית ואפ"ה עומאס דכדכיו וירקא
יד וטו את הבית כדי שלא יטמא
כל אשר בבית: גנין כללו. הנזכרים
אין וכליון שם קדשי קדשים. העלולים
לפנים מן הקלעים דקסבר גנין ועלויות
לא נמקדשו! אלא הנפס והאמר עד
הגג: וטעם שנקבע כר. אלאם לא
היכא דכמז ציאה דרך ציאה בעיני:
היכא קאי דקאמר וו דר. היכא שנה
אין חייבין על עשה שמקדש דקאמר
הכא וו היל מלות עשה שמקדש
כר: פסס קדש. במסכת ארומית:
אין חייבין. ביד בהוראם על עשה
ועל לא תעשה שמקדש לוומר על
הוראם טומאת מקדש וקדשי בין
שהוא על עשה כגון שנטמא צנורה
דעייט עשה דרשמו"ו בין שהוא על
לא תעשה כגון שנטמא בחור דליכא
אוהרת אל המקדש לא חבא וירקא יב).
והסס"ק מפני שטמא דלון חייבין משום
דלון חייבין פר בהוראם אלף על
העלם דכר שנגתו חטאת קבועה
ליחיד אבל טומאת מקדש קרש עולה
ויחיד וטמא שנטמא אשם תלוי.
היחידים שכל ליתם ספק כרת והלכין
הכחזב אשם תלוי אין מביאין אותם
על ספק טומאת מקדש לפי שאינו כל
אלף על ספק דבר שישנגג דלוי חטאת
קבועה והס"ק ארומית: לית לא מקריא:
שנבדס. להכי נקט נדה משום
דמשמחת לה עשה דומיה דנטמא
בצורה בלוגם שהוא מחזיר לטלם
גון שהיה משמש ע"ה הטעמה ואמרה
לו נטמאמי: מביאין אשם תלוי.
היחידים דלון אשם בלוגר דנפש
מביא יב"ה: דקאמר. הכא במתמידי:
וכו מלוג עשה. שניהם: חייב
שמים. הפורש מן הגדה בקדושו:
אלימא סמוך לוססס. שאינו אנוס

על כניסתו דלוי ליה לחסוקי חלעמיה
שמה תראה בשעת תשמיש ומיבו מויד לא הוי: **כסבור ייולגי**
לבעול. ולפרש קודם שתרצה: **אי כסלמי חסם**. שידע שהשמש
עם הטוהרה ואמרה לו נטמאתי צריך להמתין עד שימות (האבר):
ואי
יוזג לא נמקדש דעליה גופה לא ידעין אלא מקרא דדור והחס
אחמרי מהיכל מוהבי איניש דפריש שם בקיטורס משום דנקרא לא
מזר בפרק בתרא דמכות (דף יג:) דבעין דמויא דע"ז דלמזרחמנא
אחמרי דלא תפרוש בהנאה מרובח: **א"י** בת"ח. חזק הוא דמויח"ל ע"פ
דיעה דאימא יזר אלכשיה כדאשכחן בכחכות בפרק נערה (דף נא:)
ואי

מסורת הש"ס

יִצְחָק יִבְרָךְ (ב) עִי' לֵת,
לִבְרָ. יִעֲבֹדָה (ד) הַדּוֹרִית
(ה) פִּילָה רִנָּה וְכָן הַגִּיטָה
יִעֲבֹדָה (ו) וְסִפְסִיפִי סִפִּי:
וְכַמְדָּרָה (ח) וְסִדְרִית
(ט) שֶׁשֶּׁנֶּגֶד וְדָלוּ.
כִּי, (י) וְיִקְרָא (ס),
רִשִׁי' מִי' (ל) וְעִי'פִי
'ס' יִזְמַח נִכְ' דִּי' יִלָּא.

ורה אור השלם

וַהֲבֵא אֶל הַבֵּית כֹּל
 הַיִּסְגִּיר אֲתוֹ יִשְׁמָא עַד
 עָרִב: וַיִּקְרָא יֵד מִן
 הַעֲזָרָה הַזֶּהֱבָן וּפְנֵי אֶת
 הַבֵּית בְּקִרְסִים יָבֵא הַבֹּקֶן
 יֵאָדָה אֶת הַנֶּגֶל וְעַל
 מָאָה כָּל אֲשֶׁר בְּבֵית
 יִתֵּר כֵּן יָבֵא הַבֹּקֶן
 יֵאָדָה אֶת הַקִּירָת:
 וַיִּקְרָא יֵד לֹ
 שְׁלֹשִׁים יוֹם וּשְׁלֹשָׁת
 יָמִים תִּשֵּׁב בְּרֵמִי טָהֳרָה
 לֹל קִרְשׁ לֹא תִנֶּעַ וְאִל
 מִקְדָּשׁ לֹא תִחָבֵא עַד
 לֵאמֹת יָמֵי טָהֳרָה:
 וַיִּקְרָא יֵד ד

הגהות הב"ח

תוס' ל"ה ואין וכו'
לאות דרך שם פתח
ל': (ב) ד"ה אי וכו' שב
דיעתו, נ"ב ע"ל בקף
כו ע"ב:

גליון הש"ס

וְהָיָה כִּי יִרְדֶּה בְּיָמָה אִמְרָה
וְהָיָה עֵינַי וְזִמְתִּי דָף מִן
כִּי תִסֵּב דְּרִישׁ לֵאמֹר
כִּי דְרִישׁ אִמְרָה וְכִי מִדֶּרֶךְ
וְיִשְׁלֹא שֶׁסֶּם לִמְתָּה רַב
שֶׁעֵלָה וְעֵינַי מִדֶּרֶךְ דָּף
וְעֵלָה מִסֶּם דְּרִישׁ לִמְתָּה
וְהָיָה וְהָיָה שֶׁחֲזָקָה וְכִי
דְרִישׁ דָּאִין אִמְרָה עֵינַי
מִסֶּם הַרְשָׁעָה מִן לֵאמֹר

מוסף רש"י

זינערא, כמולג, זינערא
א, חייב מיתה, משום
הזר הקרוב יומת (שם).

ינו חגנאל (המש)

מורה לו נטמאת ופירש
ד תיב. שימאתה הנייה
נביתא אבי
ד משה דתיב
תיב שתי חת על
עיסה וחתה על
ירושלם. וכן אמר רב
ואקשין במאי א
סמך לוסתה ובתי
יא הוא משה דהיה
התלפיש ענה סמך
התלפיש רבנן וכל
(שמש) מאי ולא
ל או לעול ובשנה
לד. אבל אמריש
מתיב דהתלמיד
ידע וכוין דידע וכל
ירש חיי מתי
ולאו דא רבן